

Ordfører rejste mod Formuleringen, var, som jeg allerede tidligere har sagt, ikke rigtig.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel endte med stærkt at fremhæve, at dette Lovforslag ikke var tilstrækkelig godt til at løse de Opgaver, der var Tale om, og at der i høj Grad tiltrængtes et Forslag om civilretlig Frihedsberøvelse —, det Udtryk tror jeg han anvendte, i alt Fald ved forrige Behandling af Sagen — og derfor var det, ærede Medlem Tilhænger af, hvad han ellers ikke var, at der her var en Revisionsbestemmelse i Lovforslaget. Der er ingen, der har paastaet, at dette Forslag i og for sig er godt, eller at der er nogen Mulighed for at fremskaffe et ideelt Forslag i den nuværende Situation. Forholdet er, hvad jeg gentagne Gange har gjort opmærksom paa, at vi har et moderne Straffelovforslag under Behandling i Rigsdagen, og vi har en Kommission, der interesserer sig for Spørgsmaalet om civilretlig Frihedsberøvelse, men vi kan ikke af Hensyn til de mange Sædelighedsforbrydelser, der begaas af farligere, mere omfattende Karakter, vente med at foretage noget, indtil de to moderne Lovforslag hvert for sig er gennemført, og af Hensyn dertil maa vi skabe denne midlertidige Ordning. Det er vi klar over fra alle Sider, og derfor er der ingen særlig Grund til at angribe dette Forslag, fordi det ikke kan løse alle de Spørgsmaal, vi nødvendigvis maa have løst ad de andre Veje og formodentlig skal bruge Aar og Dag til at løse. Det er en midlertidig Nødhjælp.

Naar det ærede Medlem Hr. Fraenkel med Hensyn til den Sag, der har dannet Udgangspunktet for dette Lovforslag, sagde, at jeg handlede og fejlede ud fra de bedste moralske Motiver, men jeg tog fejl, fordi jeg ikke først og fremmest skulde være Moralens, men Rettens højeste Vogter, saa vil jeg dertil sige, at jeg ikke anerkender, at jeg har fejlet, og endnu mindre, at jeg har fejlet ud fra moralske Motiver. Forholdet er det ganske simple — hvis det ærede Medlem Hr. Rytter vil diskutere det nærmere, som jeg før sagde, i „Ugeskrift for Retsvæsen“, skal det blive oplyst tilstrækkelig fyldigt og tilstrækkelig juridisk —, Forholdet er det ganske simple, at Spørgsmaalet stod paa, om en Person, der ikke var erklæret aandsvag eller sindssyg, men som ansaas for psykisk abnorm efter sagkyndige Lægeudtalelser; administrativt kunde behandles paa samme Maade, som man den Dag i Dag kan behandle sindssyge eller aandssvage. Dette holdt jeg paa — jeg skal ikke komme ind paa hvorfor, men man kan se det af

den lange Redegørelse af Professor Poul Johannes Jørgensen —, fordi jeg, ligesom for øvrigt Overlæge Krarup i Nykøbing, siger: Der er ingen skarp Grænse mellem Psykopater og lettere aandsvage, som kan interneres. Der er ingen Grænse.

Derfor tog jeg Analogien af rent juridiske Grunde, og jeg har adskillige med mig, som mener, at denne Analogi kan og bør drages. Højesteret mener det ikke, idet den under Henvisningen til Grundsætningen i Grundlovens § 78 siger, at hvor det drejer sig om et Forhold som dette, er Analogi ikke tilstrækkelig. Men det er aldrig sagt før af nogen Domstol, heller ikke af Højesteret. Nu er det altsaa ikke tilstrækkeligt, men det vidstes ikke, at det ikke var tilstrækkeligt, og det hævdes af meget ansete Jurister, som ogsaa hører under Fakultetet, men som jeg ikke har nævnt i Dag, at det i Virkeligheden er det nye ved denne Højesteretsdom. Men det kunde jeg ikke vide vilde komme, at man stopper for en Analogi, som man ellers paa andre Omraader mener det forsvarligt at drage. Det kan man gøre, eller man kan lade være at gøre det, men det er juridiske Motiver, der har ført mig til det, og jeg har ment at handle juridisk rigtigt ved at gøre det.

Naturligvis kan man i al Almindelighed være enig med det ærede Medlem Hr. Fraenkel, men jeg synes, at den Uhygge, som han stadig slog fast i Begyndelsen af sin Tale prægede ham ved Læsningen af dette Forslag, ogsaa i lidt for høj Grad hvilede over de principielle Betragtninger, som han gjorde gældende senere. Man kan være enig med ham i, at Retten først og fremmest skal beskytte Personens Ukrænkelighed, vel at mærke, naar der er Tale om normale Personer; men naar vi kommer ind paa et Omraade som det, der her har været fremme, maa vi, siger jeg, undersøge, om ikke Hensynet til Kvinder og Børn nødvendiggør Nødsforanstaltninger, Foranstaltninger, som er nødvendige, fordi vi for Øjeblikket har en fuldstændig antikveret Straffelov paa dette Omraade. Det kan jeg ikke gøre ved, det ærede Medlem heller ikke, det kan ingen gøre ved, men skal vi ud af de meget uheldige Vanskeligheder, som fremkommer ved, at vi har en Straffelov, der ikke kan anvendes her, ja, saa ser jeg ingen anden Vej til at løse Spørgsmaalet midlertidigt end at gaa den Vej, der her er gaaet, eller en lignende.

Jeg kan godt indrømme det ærede Medlem, at det er uheldigt at skulle gaa den Vej. Jeg kan ogsaa godt indrømme ham, at man ud fra sin Retsbevidsthed vrider